

Petko Vojnić Purčar
Versek az útitarisznyából

A Királyok völgyében

A jobb és a bal markában
az istennő kígyókat szorongat
melyek a talpazaton
a Nílus levegőjében és vizében
süvítenek mint a repülőszőnyeg
A rettenet ezredéves
mely előbb a sík völgybe
majd a szent hegyek közé vezet
Merre hát: a fáraókkal
vagy a halászokkal tartsunk-e?
A betűtlen feliratokat
a freskókról betűzzük, vagy talán
a múmiák gyolcsai rejtegetik?
A kincseket elnyelték
az olvasztótégelyek
A feleségek a fáraók mellett alusznak
A Napisten talál majd rájuk
a fűben meg a bambusz bugájában
Tűzfelhő borul a tájra
elhamvasztja a papirusz sarjút
de nem a lábunk nyomát is

A bokharai mecset

J. Melvingernek

Nappal
Marco Polo
setét kaftánujjába búvik
Éjszaka
egy távoli városban álmodó
poéta vendége
Reggel
az első kakasszóra
újra itt van 'la
a sivatag szélén
ahol mindig is volt
Örök rejtélyeként színeváltozásainak

A kínai falnál

Minek ez a nagy sietség, újkori népvándorlás?
 A tea melyet a galambunkkal itattunk meg
 a tetőn
 karavánszám érkezik a Keletről.
 Éveiket meghazudtoló
 fiatalos ám bölcsességre valló arcok –
 nem győzik csodálni őket a beavatatlanok.
 Akárcsak ezer évvel ezelőtt.
 Egymásra ismertünk a tükörben
 melyet senki sem látott a szemünkben.
 Kivéve...
 a soron kívül kiszemelt
 kiválasztottakat.
 Amiképpen
 az új Keletről
 és az ezüstlő Nyugatról
 jött őseink is
 egyetlen platinaedénnyé ötvöződtek.

Könnyíts lelkeden
 és ússzál
 tűnj el egy pillanatra a világmindenségben
 majd hozz onnan egy korsó életvizet
 H₂O-t szó- és csillagpor-zene kísérettel.

A magyararkanizsai gejzír

Nomádok és földművesek kardot és faekét ásnak el
 a folyóparton. Szertesztét ősi szilajménes legelész
 Szomorúfüzek fésülik földig érő hajuk. Hajókra és
 repülőgépekre vadásznak. A Tisza közepén gejzír,
 vízoszlop-obeliszk okádja a színtelen tüzet, Attila alakját idézve,
 ki humuszból rakott vállain emeli magasabbra a medret
 Az örökkévalóságot az áramlásban és örökös vándorlását a homokpadoknak
 Bronzpajzsokkal szemben torpan meg az örökkévalóság
 önnönmagával perlekedve. Mozgalmas park
 benne szálfakként gyökeret vert emberekkel. A gejzír
 két szántóföldet, innen és túl két kihalt strandot
 meg egy költő nevét viselő utcát ível át újra
 Két gyerek vadgesztenyét forgat a kezében, zászlóként lobogó hajukban
 föld alatti gejzír kerget tűzvonalat. Forró lenyomataként
 a hullámos felszínnek, honcsokos tájnak, homoknak, szőlőskerteknek
 hanyatt fordult teknőc terelgeti a földi vérkeringést

A mélyben alszik a tenger, s épp erről a városról és folyóról álmodik
 Nyári hűsében a tölgyligetnek, makkoláskor, versterméskor,
 az odaképzelt hídon át tódul az utókor
 Obeliszkék és erdők helyett, igazában azokkal elvegyülve
 A jövőnek a magunk képére és hasonlatosságára teremtett arcait látjuk
 leheletként, így megsokszorozódva. Hozzánk futnak, és megérintik majd
 azt, ami kimondhatatlan. Kanizsa az újkori emlékezetben.
 Emellett aztán kitartanak. Elfojtják a gejzírt. Kilomboztatják
 a topolyfát. Csillapítják az éhük. Sztyepei szomjukat oltják. A felhő
 tűzét júniusi napáldozatok
 „De él az arany és a vér”
 Al' vječan je život krvi i zlata
 és az örök Ady

AZ ÚJVIDÉKI KORZÓ

A. Tišmának

A folyópart felől
 a föld alatti pataknak tart
 A patak felől a hatalmas folyamnak
 Sétálók – ragyog az arcuk
 Mi is itt vagyunk
 meg a hosszan nyújtózó tengerár
 Rajtunk
 folyik át minden
 Valahonnan a távoli Nyugat
 valahonnan a rejtélyes Kelet
 mészkövéből ered
 és oda torkollik minden
 Mi meg aztán: vissza
 a hullámzó korzóhoz
 Hangyamód araszolunk
 a sűrű térsztában

Borbély János fordítása

Petko Vojnić Purčar vajdasági horvát író, költő, filmszerző Szabadkán született 1939-ben. A belgrádi egyetem összehasonlító irodalomtörténeti szakán szerzett oklevelet, filmrendezést Párizsban tanult. Több regény, verseskötet, novelláskötet, színmű szerzője. NIN-díjas regényíró, elbeszéléseiért Szirmai Károly-díjat kapott, egyik drámája pedig első díjat nyert a vajdasági színházak fesztiválján. Művei több idegen nyelvű fordításban is olvashatók. Az Újvidék melletti Péterváradon él.